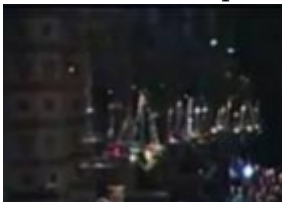

“Ens dol que el camí que segueix el nostre poble sigui considerat per alguns cristians ‘imprudent i moralment inacceptable’”

Dll, 16/12/2013 per Catalunya Religió

(CR) Aquest cap de setmana ha tingut ampli ressò les [declaracions del nou secretari](#) de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), **José María Gil Tamayo**. El nou portaveu, repeteix fil per randa els arguments que han utilitzat els [darrers anys](#) diversos documents de la CEE. Són textos aprovats per la Plenària o per la Permanent d'aquest organisme que habitualment han comptat amb [l'oposició](#) del bona part dels bisbes catalans. A partir d'aquestes cites, Gil Tamayo reitera la posició oficial de la CEE, que considera que “no seria prudente ni moralmente aceptable” alterar la unitat d'Espanya.

Aquest diumenge, [una vegada més](#), ha estat des de l'[Abadia de Montserrat](#) que s'ha donat resposta a aquestes declaracions. El monjo **Salvador Plans**, que presidia la missa conventual, s'ha referit a aquests arguments en la setmana que s'ha aprovat la pregunta que es vol sotmetre a referèndum sobre el futur polític de Catalunya. Plans va exposar durant l'homilia que “ens dol que el camí que segueix el nostre poble sigui considerat per alguns cristians ‘imprudent i moralment inacceptable’”.

Aquest és el text complet de la homilia:

III DIUMENGE D'ADVENT

15 de desembre de 2012. Textos: Is 35,1-6.10 /Jm 5,7-10/Mt 11,2-11. Homilia de Salvador Plans a la missa conventual

Estimats germans:

Nadal, el gran misteri de la salvació, no solament és recordat i celebrat, sinó també viscut. Però, és de veritat que és viscut? La seva gràcia encara ens renova de veritat? Només ens pot renovar si tenim voluntat d'estar disponibles interiorment i humilment. Si volem celebrar bé el Nadal ens cal concelebrar amb la pobresa de Betlem. Aquesta pobresa amaga el goig d'aquest misteri. L'actual crisi que patim no és solament una crisi econòmica, sinó també una crisi d'humanitat i humilitat. No sortim de casa per anar a adorar l'Infant. Els qui dirigeixen els destins dels pobles, tal com ens ha dit el profeta Isaïes, ens porten a veure com una minoria de poderosos tenen un benestar insensat i deshumanitzador, sotmeten els més pobres a suportar una vida miserable.

Però el profeta de l'Advent, Isaïes, encara avui, anuncia l'alliberament d'aquesta situació amb l'anuncia que Déu està amb nosaltres. Ens diu: que el poble mai més no serà esclau i que retornarà a la pàtria inundat de joia. L'Apòstol Jaume ens

invita a l'esperança i a la paciència, perquè en aquesta espera vindrà Aquell que no ens ha deixat mai. I en el salm hem cantat que el Senyor és fidel per sempre. D'aquesta manera, germans, la litúrgia d'aquest diumenge ens invita a esperar-lo amb joia i ens ajuda a sortir de totes les esclavituds.

Aquesta reflexió de fe és normal que la visquem en el nostre ara i aquí. Dos fets recents ens mouen a reflexionar com a cristians que vivim a Catalunya. Com a cristians, el papa Francesc ens acaba d'escriure en la seva exhortació sobre "L'alegria de l'Evangelí": "En cada nació, els habitants desenvolupen la dimensió social de les seves vides configurant-se com a ciutadans responsables al si d'un poble, no com a massa arrossegada per les forces dominants [...]. Però esdevenir poble és encara més, i requereix un procés constant en el qual cada nova generació es veu involucrada". Fins aquí les paraules del Sant Pare.

L'altre fet que ens afecta com a cristians catalans és que l'any vinent serem consultats sobre la nostra identitat com a poble. Aquests darrers anys els nostres bisbes han reiterat que reconeixien "la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió", i defensaven "el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta, d'acord amb la doctrina social de l'Església". Per això ens dol que el camí que segueix el nostre poble sigui considerat per alguns cristians "imprudent i moralment inacceptable".

Diu un teòleg basc que el temps de crisi pot ser una gran oportunitat per als seguidors de Crist. Perquè, quan apareix Jesús en el nostre horitzó, comencen a manifestar-se els miracles de la solidaritat cristiana. Efectivament, només en la fe i en la misericòrdia, el poder de la solidaritat pot fer miracles: els cecs hi veuen, els sords hi senten, els coixos caminen i els morts ressusciten. Sí, germans, el Nadal ens permet mirar el món amb els ulls de la compassió de Déu, i mirar-nos nosaltres mateixos amb els ulls de la fe, amb esperança i amb amor. Jesús sempre és salvació. Amb els ulls del profeta, encara podem tenir esperança per anar caminant per aquest món.